

Sygn. akt IV Ka 339/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lipca 2013 roku.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSA Stanisław Tomasiak

Protokolant Agnieszka Olczyk

przy udziale -----

po rozpoznaniu w dniu 23 lipca 2013 roku

sprawy **M. N.**

obwinionego z art. 69§3 kw w zw. z art. 78 ust. 4 Ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. Prawo o ruchu drogowym (tj. z 2005r. Dz.U. nr 108, poz. 908 z późn. zm.)

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim

z dnia 28 marca 2013 roku sygn. akt VII W 261/12

na podstawie art. 437 § 1 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw, art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw i § 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawie o wykroczenie:

- **utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;**
- zasądza od obwinionego M. N. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50,00 (pięćdziesiąt) złotych opłaty za drugą instancję i obciąża go wydatkami poniesionymi przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym w kwocie 50,00 (pięćdziesiąt) złotych.

Sygn. akt IV Ka 339/13

UZASADNIENIE

M. N. został oskarżony o to, że w dniu **2 września 2011** roku będąc prezesem zarządu firmy użytkującej pojazd marki M. o numerze rejestracyjnym (...) wbrew obowiązkowi nie wskazał na żądanie Straży Miejskiej w P. osoby kierującej w/w pojazdem w dniu **29.07.2011** r. o godz. **08.09** na ul. (...) w P.

tj. o czyn z art. 96 § 3 kw w zw. z art. 78 ust. 4 Ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. Prawo o ruchu drogowym (t.j. z 2005 r. Dz. U. nr 108, poz. 908 z późn. zm.)

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. wyrokiem z dnia 28 marca 2013r. w sprawie II W 261/12:

1. **obwinionego M. N.** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z tym uzupełnieniem, że dopuścił się go będąc prezesem (...) Sp. z o.o. w P. i za to na podstawie art. **96 § 3** kw w zw. z art. **96 § 1** kw wymierzył obwinionemu karę grzywny w kwocie **500** (pięćset) złotych;

2. zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę **100,00** (sto) złotych tytułem zwrotu wydatków oraz kwotę **50,00** (pięćdziesiąt) złotych tytułem opłaty

Apelacje od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego.

Apelacja obrońcy oskarżonego M. N. została wywiedziona z art. 438 pkt 1 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw wyrokowi zarzuciła obrazę przepisów prawa materialnego, mianowicie art. 96 § 3 kw w zw. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym, polegającą na dokonaniu błędnej ich wykładni przez przyjęcie, że przepisy te obligują właściciela/posiadacza pojazdu do wskazania kręgu osób jako potencjalnych użytkowników pojazdu (w dacie i czasie zdarzenia), w sytuacji gdy nie jest on w stanie podać konkretnej osoby.

W konkluzji wnosił o **zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie obwinionego**

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 23 lipca 2013r.

Obrońca z wyboru oskarżonego popierał własną skargę apelacyjną i wnioski w niej zawarte.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy z wyboru M. N. bezzasadna, a argumenty w niej podniesione nie zasługują na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności Sąd Odwoławczy odniesie się do zarzutu obrońcy obwinionego naruszenia prawa materialnego tj. art. 96 § 3 kw w zw. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20.06.1997 r., Prawo o ruchu drogowym poprzez błędną subsumcję zachowania oskarżonego. W orzecznictwie Sądu Najwyższego, a także w doktrynie, od wielu lat są prezentowane zgodne poglądy, w myśl których obraza prawa materialnego polega na jego wadliwym zastosowaniu, lub niezastosowaniu, w orzeczeniu, które jest oparte na trafnych i niekwestionowanych ustaleniach faktycznych. Zdaniem Sądu Odwoławczego takiego naruszenia Sąd meriti nie uczynił. Niewątpliwym jest bowiem, że Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej subsumcji zachowania obwinionego M. N., którą Sąd Odwoławczy w całości podziela. Słusznie bowiem skonstatował, iż zachowanie obwinionego wypełniło dyspozycję art. 96 § 3 kw w zw. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20.06.1997 Prawo o ruchu drogowym.

Zachowanie sprawcze określone w art. 96 § 3 kw polega na niewskazaniu wbrew obowiązkowi, komu został powierzony pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Niewskazanie polega na odmowie udzielenia informacji o osobie, której został powierzony pojazd do kierowania lub używania. (...) oznacza bowiem m.in. „przekazywać informację” (Praktyczny słownik współczesnej polszczyzny, red. H. Zgólkowa, t. 46, Poznań 2004, s. 148). Niewskazaniem jest udzielenie odpowiedzi negatywnej, na przykład że nie wskaże tej osoby **lub nie wie, w czyjej dyspozycji w określonym czasie był pojazd, jak też zaniechanie udzielenia odpowiedzi.**

Niespornym jest iż M. N., składając w dniu 2 września 2011r. oświadczenie, iż nie jest w stanie ustalić kto prowadził pojazd marki M. w dniu 29 lipca 2011r., zataił posiadaną wiedzę o imionach i nazwiskach grupy osób, które mogły prowadzić przedmiotowy pojazd. Nie budzi przy tym wątpliwości, iż działając w ten sposób, dążył bezpośrednio do tego, aby nie doszło do ukarania osoby odpowiedzialnej za wykroczenie drogowe popełnione w dniu 29 lipca 2011r. Nie można też tracić z pola widzenia ważkiej okoliczności, iż obwiniony przyznał się, że znał zamkniętą grupę osób, które miały prawo kierowania lub używania przedmiotowego pojazdu w określonym czasie (popełnienia wykroczenia). Zatem udzielając pisemnie odpowiedzi w dniu 2 września 2011r. obwiniony M. N. miał obowiązek z imienia i nazwiska wskazać przedmiotowe osoby. Ponieważ posiadając tą wiedzę tego nie uczynił wypełnił swoim zachowaniem dyspozycję art. 96 § 3 w zw. z art. 78 ust. 4 Ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (t.j. z 2005 r. Dz. U. nr 108, poz. 908 z późn. zm.)

W związku z powyższym Sąd Okręgowy utrzymał zaskarżony wyrok w mocy jako słuszny i odpowiadający przepisom prawa.

Na podstawie przepisów powołanych w sentencji orzeczenia Sąd Odwoławczy zasadził od obwinionego kwotę 50 zł, złotych tytułem opłaty za drugą instancję oraz obciążył go wydatkami poniesionymi przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym w kwocie 50 złotych.